

Det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Neergaard) fremdrog en Ytring af mig i Landstinget om Spørgsmaalet angaaende en større Decentralisation i Administrationen af Statsbanedriften; her ligger efter min som efter det ærede Medlems Mening et Spørgsmaal af indgribende Vigtighed for Kommissionen, men jeg er tillige ganske enig med det ærede Medlem i, at selv om man altsaa kommer til en Forandring i det bestaaende paa dette Omraade, til en større Decentralisation, til en Indskrænkning af Centraladministrationen i det hele, vil Kommissionens Opgave ikke dermed være løst. Der vil ikke være vundet et Resultat, som vil bære store Frugter. Den Besparelse, der herved vil indvindes, vil udgøre forholdsvis overmaade lidt, hvad jeg ogsaa har paavist i det andet Ting. Jeg tror nu overhovedet ikke, det vil være Kommissionen tjenligt at skulle sætte sig til Opgave at tilvejebringe et bedre finansielt Resultat af Statsbanedriften. Man kan jo nemlig ikke være blind for, at Betingelserne for et heldigt Resultat af denne afhænge af mange forskellige Momenter, som det vilde være ganske umuligt at fastslaa ved bestemte Normer gennem en Kommissions Behandling. En Kommission kan ganske vist udøve Kritik over den Maade, hvorpaa Statsbanedriften hidtil er ført paa det ene og det andet Omraade, men at fastsætte Normer for, hvorledes Driften skulde føres i Fremtiden, vilde være ganske umuligt. Det finansielle Resultat af Driften afhænger i saa væsentlig Grad af Taksterne, for at jeg skal tage et enkelt Eksempel, og jeg vilde anse det for ganske urigtigt og liggende ganske uden for Kommissionens Opgave, om den vilde tage sig paa at reformere den Lov, som Lovgivningsmagten blev enig om i 1896 angaaende Taksterne. Ved Siden af Taksterne staar jo et saadant Spørgsmaal som Fastsættelsen af Køreplanen. Det er ogsaa et Driftsspørgsmaal, som har sin store Betydning for det finansielle Resultat, og jeg tillader mig at spørge, om en Kommission kunde tænkes at skulde foreskrive Normer for Køreplaners Fastsættelse. Det vilde dog være ganske utænkeligt. Spørgsmaalet om Beregningen af Banernes Forrentning kunde jo imidlertid meget godt optages af Kommissionen, for saa vidt det vil staa i Forbindelse med det meget ofte debatterede Spørgsmaal om Forholdet mellem § 6 og § 27 paa Finansloven. Jeg kunde særdeles godt tænke mig, at dette Spørgsmaal blev optaget af en Kommission, Spørgsmaalet om en forandret Beregning

af Anlægssummen, og det vilde maaske, naar alt kommer til alt, være den hensigtsmæssigste Maade at komme ud over de Tvivl og Vanskeligheder, som Sagen frembyder, naar man optog dette Spørgsmaal i Kommissionen. Det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds kom ogsaa ind paa den Forhandling, der har været ført i det andet Ting om § 27, og henviste til, hvor forskellige Resultater Udvalget og jeg ved de respektive Beregninger være komne til. Det ærede Medlem fandt, at selv det Resultat, som jeg var kommen til med Hensyn til Statsbanernes Forrentning, var noget ringe, idet jeg var kommen til et Gennemsnitsudbytte for de 5 sidste Aar af $1\frac{1}{7}$ pCt. af Anlægskapitalen, medens Udvalget var kommet til et Udbytte af $\frac{3}{5}$ pCt. Jeg vil dertil kun bemærke, at min Beregning er gjort i Relation til den Anlægssum, som Udvalget havde benyttet, ganske vist en lille Smule modificeret paa Grund af en Regnefejl fra Udvalgets Side. Men skulde jeg gaa til Bunds i Sagen, maatte jeg — og det antydede jeg ogsaa i mit Foredrag — til Grund for Forrentningen lægge en ganske anden Anlægssum, som var betydelig reduceret under Hensyn til, at der gennem Aarene burde have fundet en Amortisation Sted af den Anlægsgudgift, for hvilken Statsbanerne staa opførte i Statsregnskabet. Den Anlægsgudgift af 198 Millioner, som jeg i min Beregning gik ud fra, vil jeg ikke i og for sig godkende som den virkelige. Det skal jeg for øvrigt ikke komme nærmere ind paa. Der er i øvrigt mange andre Spørgsmaal, som en Kommission meget godt kan optage, og naar det saaledes af det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds blev nævnt, at det vilde være ønskeligt, om Kommissionen vilde gaa til Bunds i den megen Kritik, der er kommen frem over Statsbanernes Ledelse, den snigende Kritik, som skjuler sig i Krogene, vil jeg ogsaa for mit Vedkommende sige, at det vilde være meget heldigt. Jeg vil med stor Glæde række min Haand til at faa denne snigende Kritik trukken frem af Krogene, thi der er intet mere ødelæggende for en Administration end at skulle arbejde under en Kritik, der sniger sig rundt, og ikke vil være bekendt, hvorfra den stammer. Jeg er villig til og vil gøre mit til, at Kortene lægges paa Bordet, men saa maa Modparten ogsaa møde med en aaben Kritik. Jeg er ikke bange for det; Statsbanerne skulle nok staa for det.

Der er blevet slaet paa, om Kommissionen ikke burde være en rent parla-